

200703291/1.

Datum uitspraak: 17 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/40022 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 10 april 2007 in het geding
tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij brief van 12 juni 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aan W. Weerman (hierna: Weerman), naar aanleiding van haar verzoek van 4 februari 2003, medegedeeld dat niet inhoudelijk op de procedure van (hierna: de vreemdeling) kan worden ingegaan, omdat zonder zijn toestemming geen gegevens van betrokkene aan derden kunnen worden verstrekt.

Bij besluit van 20 juli 2006 heeft de minister het daartegen gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 april 2007, verzonden op 12 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een nieuw besluit op het bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 10 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 25 mei 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Bij een per e-mail verzonden bericht (hierna: de brief) van 4 februari 2003 heeft Weerman namens Stichting Vluchtelingenwerk Hoeksche Waard (hierna: Vluchtelingenwerk Hoeksche Waard) de minister verzocht om een besluit waardoor de vreemdeling de vrijheid krijgt om grip op zijn leven te krijgen.

2.2. In de grieven klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank heeft miskend dat de brief van 4 februari 2003 geen aanvraag als bedoeld in het derde lid van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) behelst. Hij stelt daartoe onder meer dat uit die brief niet blijkt dat Weerman handelt als gemachtigde van de vreemdeling en dat Weerman niet kan worden aangemerkt als belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, van de Awb bij het in die brief neergelegde verzoek.

2.2.1. Onder de brief van 4 februari 2003 staat de naam van Weerman vermeld. De naam van de vreemdeling staat daar niet vermeld. Uit de brief valt niet af te leiden dat Weerman of Vluchtelingenwerk Hoeksche Waard heeft gehandeld als gemachtigde van de vreemdeling. Nu uit de tekst van die brief op generlei wijze kan worden afgeleid dat Weerman of Vluchtelingenwerk Hoeksche Waard bij het opstellen van die brief in de hoedanigheid van gemachtigde van de vreemdeling heeft gehandeld, was toepassing van artikel 2:1 van de Awb door de minister niet aan de orde. De

minister heeft in het bij de rechtbank bestreden besluit tevens betrokken dat Weerman noch Vluchtelingenwerk Hoeksche Waard heeft gesteld belanghebbende, als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, van de Awb, bij het in deze brief neergelegde verzoek te zijn. Op grond hiervan heeft de minister zich in het bij de rechtbank bestreden besluit terecht op het standpunt gesteld dat geen sprake is van een aanvraag, als bedoeld in het derde lid van artikel 1:3 van de Awb. Onder deze omstandigheden heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de minister ten onrechte niet de mogelijkheid van een aanvraag door een gemachtigde heeft onderzocht en in dat verband naar een schriftelijke machtiging heeft gevraagd.

2.2.2. Omdat de brief van de minister van 12 juni 2003 geen afwijzing van enige aanvraag behelst en derhalve geen besluit in de zin van de Awb is, heeft de minister het daartegen gemaakte bezwaar terecht niet-ontvankelijk verklaard.

De grieven slagen.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van 20 juli 2006 ongegrond verklaren.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 10 april 2007 in zaak no. AWB 06/40022;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. A.W.M. Bijloos, Leden, in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

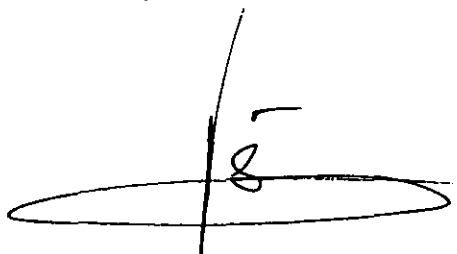
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 oktober 2007

408

Verzonden: 17 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 06/40022

V-nr(s):

uitspraak van de meervoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 10 april 2007

in de zaak van

eiser, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. W.A. Venema te Rijsbergen,

en

de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde mr. X.J. Polak.

1. Procesverloop

1.1 Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 20 juli 2006 (hierna: bestreden besluit) inzake het recht op een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 Het beroep is behandeld ter zitting van 22 maart 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiser heeft gesteld te zijn geboren op 25 maart 1969, de Algerijnse nationaliteit te bezitten en sedert 1 december 1993 als vreemdeling in Nederland te verblijven. Op 4 februari 2003 heeft mevrouw W. Weerman, medewerkster van Vluchtelingenwerk Hoeksche Waard, verweerder verzocht om een besluit "waarin eiser de vrijheid krijgt om weer grip op zijn leven te krijgen". Bij brief van 7 maart 2003 heeft verweerder aan mevrouw Weerman bericht dat zij in haar brief van 4 februari 2003 aandacht heeft gevraagd voor eiser met een beroep op de bijzondere aandacht van de Minister voor schrijnende gevallen, maar dat haar brief inhoudelijk nog niet kan worden beantwoord. Vervolgens heeft verweerder bij brief van

12 juni 2003 aan mevrouw Weerman medegedeeld dat hij niet inhoudelijk op de procedure van eiser in kan gaan, omdat hij ingevolge de Wet bescherming persoonsgegevens geen persoonsgegevens van eiser aan derden kan verstrekken. Verder is in die brief opgenomen dat verweerder niet voornemens is zijn standpunt ten aanzien van eiser te wijzigen en dat hij Nederland dient te verlaten.

2.2 Verweerder heeft, na een gevolgde bezwaarprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar. Daartoe heeft verweerder, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: AbRS) van 13 april 2005, onder andere gepubliceerd in AB 2005/162 en JV 2005/225, overwogen dat de indiener van de brief van 4 februari 2003, mevrouw Weerman, geen belanghebbende is in de zin van artikel 1:2, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Nu evenmin is gebleken dat mevrouw Weerman ten tijde van het schrijven van de brief door eiser was gemachtigd om namens hem die brief te schrijven, is de brief van 4 februari 2003 volgens verweerder geen aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, Awb, en is verweerders antwoord daarop van 12 juni 2003 geen besluit waartegen bezwaar openstaat.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat de hiervoor vermelde overwegingen van verweerder het bestreden besluit niet kunnen dragen, omdat verweerder mevrouw Weerman ten onrechte niet in de gelegenheid heeft gesteld om een machtiging te overleggen, waaruit blijkt dat zij door eiser gemachtigd is om namens hem een zogenaamde 14-1 brief aan verweerder te schrijven. Hieruit volgt volgens eiser dat het bestreden besluit niet met inachtneming van de vereiste zorgvuldigheid tot stand is gekomen. Ter ondersteuning van zijn standpunt heeft eiser ter zitting van de rechtbank verwezen naar een uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, van 25 augustus 2006 (LJN: AZ1064) en een niet gepubliceerde uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Almelo, van 29 november 2006 (kenmerk 06/19179, 06/19181, 06/19281 BEPTDN/BE). Ten slotte heeft eiser aangevoerd dat hij gehoord had moeten worden, omdat zijn bezwaar niet kennelijk ongegrond is.

2.5 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Ingevolge artikel 1:2, eerste lid, Awb wordt onder belanghebbende verstaan degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken. Krachtens het derde lid van dit artikel worden ten aanzien van rechtspersonen als hun belangen mede beschouwd de algemene en collectieve belangen die zij op grond van hun doelstellingen en blijkens hun feitelijke werkzaamheden in het bijzonder behartigen.

Ingevolge artikel 1:3, derde lid, Awb wordt onder aanvraag verstaan een verzoek van een belanghebbende om een besluit te nemen.

Ingevolge artikel 2:1, eerste lid, Awb kan een ieder zich ter behartiging van zijn belangen in het verkeer met bestuursorganen laten bijstaan of door een gemachtigde laten vertegenwoordigen. Ingevolge het tweede lid van dit artikel kan het bestuursorgaan van een gemachtigde een schriftelijke machtiging verlangen.

2.6 De rechtbank stelt allereerst vast dat tussen partijen niet ter discussie staat dat

mevrouw Weerman met de 14-1 brief van 4 februari 2003 niet de bedoeling heeft gehad om voor zichzelf een verblijfsvergunning aan te vragen. Verweerders gemachtigde heeft ter zitting van de rechtbank opgemerkt dat verweerder er steeds vanuit is gegaan dat die brief een verzoek om een besluit ten behoeve van eiser betreft.

2.7 Voor zover dit tussen partijen nog in geschil is, is de rechtbank met verweerder en in navolging van de vaste jurisprudentie van de AbRS, waaronder de uitspraak van 22 november 2005, onder andere gepubliceerd in AB 2006/18 en JV 2006/19, van oordeel dat mevrouw Weerman niet kan worden aangemerkt als een belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, Awb bij de reactie van verweerder op de vermelde 14-1 brief.

2.8 Voorts volgt de rechtbank verweerder in zijn standpunt dat het verzoek van mevrouw Weerman van 4 februari 2003 geen aanvraag is in de zin van artikel 23 Vw 2000 of in de zin van artikel 36 Vw 2000, omdat een dergelijke aanvraag in persoon of door de wettelijke vertegenwoordiger van de vreemdeling dient te worden ingediend. Het in die artikelen in afwijking van artikel 2:1 Awb bepaalde is hier dan ook niet van toepassing. In het onderhavige geval geldt derhalve de in artikel 2:1 Awb opgenomen hoofdregel dat een ieder zich ter behartiging van zijn belangen in het verkeer met bestuursorganen kan laten bijstaan of door een gemachtigde kan laten vertegenwoordigen en dat het bestuursorgaan van een gemachtigde een schriftelijke machtiging kan verlangen.

2.9 Verweerder heeft vastgehouden aan zijn standpunt dat de machtiging van mevrouw Weerman om eisers belangen te behartigen uit de 14-1 brief van 4 februari 2003 zelf moet blijken. Verweerder is van mening dat op hem geen verplichting rust om aan de indiener van een verzoek als het onderhavige om nadere uitleg te vragen. Slechts indien het verzoek van 4 februari 2003 vergezeld was geweest van een machtiging door eiser van mevrouw Weerman dan had verweerder deze brief als een aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, Awb aangemerkt.

De rechtbank is van oordeel dat het door verweerder ingenomen standpunt rechteens onjuist is. Daartoe overweegt de rechtbank allereerst dat dit standpunt niet strookt met de hiervoor opgenomen tekst van artikel 2:1 Awb. Bovendien is in de Memorie van Toelichting op dit artikel onder meer het volgende vermeld:

(...) Aan een belanghebbende moet dan niets in de weg worden gelegd om zijn belangen zo goed mogelijk tot hun recht te laten komen. Bijstand kan daarbij onontbeerlijk zijn; het recht om deze bijstand in te roepen moet worden gewaarborgd. Deze redenering gaat echter niet alleen op voor het instellen van administratief beroep. Immers tijdens de bezwaarschriftprocedure, bij het indienen van een aanvraag of bij het optreden op een hoorzitting, kortom in iedere fase van het bestuurlijk proces, kan de bijstand door een deskundige of de inschakeling van een vertegenwoordiger noodzakelijk blijken (...).

Voorts is in de Memorie van Antwoord bij artikel 2:1 Awb onder andere opgenomen dat degene die zich door een gemachtigde willen laten vertegenwoordigen dit aan het bestuursorgaan moeten laten blijken. Daarvoor is geen bepaalde vorm voorgeschreven: uit veel handelingen zal de bedoeling, zich te laten vertegenwoordigen, kunnen worden afgeleid. Twijfelt het bestuursorgaan in een bepaald geval aan de vertegenwoordigingsbevoegdheid dan zal het op grond van het tweede lid van artikel 2:1 een schriftelijke machtiging van de opdrachtgever kunnen verlangen. Langs die weg kan de zekerheid worden verkregen dat de handelingen van de gemachtigde inderdaad aan de volmachtgever kunnen worden toegerekend.

Vorenstaande overwegingen en de reeds vermelde omstandigheid dat verweerder er steeds vanuit is gegaan dat mevrouw Weerman met de brief van 4 februari 2003 beoogde om van

verweerder een besluit te krijgen over het verblijfsrecht van eiser en niet over haar eigen verblijfsrecht leiden de rechtbank tot het oordeel dat niet valt in te zien waarom in dit geval geen sprake kan zijn geweest van een aanvraag ingediend door een gemachtigde. Anders dan in de reeds aangehaalde uitspraak van de AbRS van 13 april 2005 is in het onderhavige geval ook geen sprake van een persoon die een vreemdeling ontmoet op straat en vervolgens uit een gevoel van betrokkenheid bij de vreemdeling een 14-1 brief aan verweerder schrijft.

2.10 Gelet op het bovenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder ten onrechte niet de mogelijkheid van een aanvraag door een gemachtigde heeft onderzocht en in dat verband naar een schriftelijke machtiging heeft gevraagd. Derhalve is sprake van een onzorgvuldige voorbereiding van het bestreden besluit en is in het bestreden besluit onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd waarom sprake is van een niet-ontvankelijk bezwaarschrift. Het bestreden besluit komt dan ook wegens strijd met de artikelen 3:2 en 7:12 Awb voor vernietiging in aanmerking.

Aan een beoordeling van de overige beroepsgronden komt de rechtbank niet meer toe.

2.11 Op grond van het voorgaande zal het beroep gegrond worden verklaard, zal het bestreden besluit worden vernietigd en dient het betaalde griffierecht te worden vergoed. De rechtbank acht termen voor een proceskostenveroordeling aanwezig. De proceskosten zijn op basis van het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 322,- en wegingsfactor 1). Aangezien ten behoeve van eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, Awb betaling aan de griffier te geschieden.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;

draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;

veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,-, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan de griffier dient te betalen;

veroordeelt de Staat der Nederlanden als rechtspersoon tot vergoeding aan eiser van het betaalde griffierecht ad € 141,-.

Aldus gedaan door mrs. E.C.H. Kouwenhoven, S.A.M.L. van den Bosch-van de Sande en M.L. Weerkamp, en in het openbaar uitgesproken op 10 april 2007, in tegenwoordigheid van mr. H.F. Klaver, griffier.

Reg.nr(s): AWB 06/40022

blad 5

Rechtsmiddelenclausule

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 12 APR. 2007

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

10 MEI 2007

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te Den Haag
appellant
gemachtigde: mevrouw mr. I.J.A. Klep
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
zitting houdende te Breda
van 10 april 2007
met kenmerk 06/40022

Inzake:

met IND-kenmerk 9402.18.0036
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. W.A. Venema
advocaat te Rijsbergen

Procesvertegenwoordiging
's-Hertogenbosch
Magistraatlaan 222
5223 MA 's-Hertogenbosch

Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch

mr. M.M.J. Pieters
073 888 3017

1. Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie (hierna: de Staatssecretaris) komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Breda, van 10 april 2007, verzonden op 12 april 2007, met kenmerk Awb 06/40022 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 20 juli 2006 gegrond heeft verklaard, het besluit heeft vernietigd, de Staatssecretaris opdracht heeft gegeven een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak, de Staatssecretaris heeft veroordeeld in de proceskosten en de Staat der Nederlanden heeft veroordeeld het betaalde griffierecht aan verweerder te vergoeden.

2. Achtergronden

- 2.1. Bij brief van 4 februari 2003 heeft mevrouw W. Weerman, medewerkster van VluchtelingenWerk Hoeksche Waard, aan de (toenmalige) Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de Minister) verzocht om een besluit te nemen waarin verweerder "de vrijheid krijgt om eindelijk weer grip op zijn leven te krijgen".
- 2.2. Bij brief van 12 juni 2003 heeft de Minister op dit verzoek gereageerd.
- 2.3. Bij brief van 11 juli 2003 heeft verweerder bezwaar gemaakt tegen de brief van 12 juni 2003.
- 2.4. Bij besluit van 20 juli 2006 heeft de Minister het bezwaar niet ontvankelijk verklaard.
- 2.5. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het tegen het besluit van 20 juli 2006 ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Grieven

Grief 1

- 3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank in het hierna cursief en vet weergegeven gedeelte van rechtsoverweging 2.8 van de bestreden uitspraak:

"Voorts volgt de rechtbank verweerder in zijn standpunt dat het verzoek van mevrouw Weerman van 4 februari 2003 geen aanvraag is in de zin van artikel 23 Vw 2000 of in de zin van artikel 36 Vw 2000, omdat een dergelijke aanvraag in persoon of door de wettelijke vertegenwoordiger van de vreemdeling dient te worden ingediend. Het in die artikelen in afwijking van artikel 2:1 Awb bepaalde is hier dan ook niet van toepassing. In het onderhavige geval geldt derhalve de in artikel 2:1 Awb opgenomen hoofdregel dat een ieder zich ter behartiging van zijn belangen in het verkeer met bestuursorganen kan laten bijstaan of door een gemachtigde kan laten vertegenwoordigen én dat het bestuursorgaan van een gemachtigde een schriftelijke machtiging kan verlangen."

Grief 2

- 3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank in de hierna cursief en vet weergegeven gedeelten van rechtsoverweging 2.9 van de bestreden uitspraak:

"Verweerder heeft vastgehouden aan het standpunt dat de machtiging van mevrouw Weerman om elzers belangen te behartigen uit de 14-1 brief van 4 februari 2003 zelf moet blijken. Verweerder is van mening dat op hem geen verplichting rust om aan de indiener van een verzoek als het onderhavige om nadere uitleg te vragen. Slechts indien het verzoek van 4 februari 2003 vergezeld was geweest van een machtiging door eiser van mevrouw Weerman dan had verweerder deze brief als een aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, Awb aangemerkt.

De rechtbank is van oordeel dat het door verweerder ingenomen standpunt rechteus onjuist is. Daartoe overweegt de rechtbank allereerst dat dit standpunt niet strookt met de hiervoor opgenomen tekst van artikel 2:1 Awb. Bovendien is in de Memorie van Toelichting op dit artikel onder meer het volgende vermeld:

(...) Aan een belanghabende moet dan niets in de weg worden gelegd om zijn belangen zo goed mogelijk tot hun recht te laten komen. Bijstand kan daarbij onontbeerlijk zijn; het recht om deze bijstand in te roepen moet worden gewaarborgd. Deze redenering gaat echter niet alleen op voor het instellen van administratief beroep. Immers tijdens de bezwaarschriftprocedure, bij het indienen van een aanvraag of bij het optreden op een hoorzitting, kortom in iedere fase van het bestuurlijke proces, kan de bijstand door een deskundige of de inschakeling van een vertegenwoordiger noodzakelijk blijken (...).

Voorts is in de Memorie van Antwoord bij artikel 2:1 Awb onder andere opgenomen dat degene(n) die zich door een gemachtigde willen laten vertegenwoordigen dit aan het bestuursorgaan moeten laten blijken. Daarvoor is geen bepaalde vorm voorgeschreven; uit veel handelingen zal de bedoeling, zich te laten vertegenwoordigen, kunnen worden afgeleid. *Twijfelt het bestuursorgaan in een bepaald geval aan de vertegenwoordigingsbevoegdheid dan zal het op grond van het tweede lid van artikel 2:1 een schriftelijke machtiging van de opdrachtgever kunnen verlangen. Langs die weg kan de zekerheid worden verkregen dat de handelingen van de gemachtigde inderdaad aan de volmachtgever kunnen worden toegerekend.*

Vorenszande overwegingen en de reeds vermelde omstandigheid dat verweerder er steeds vanuit is gegaan dat mevrouw Weerman met de brief van 4 februari 2003 beoogde om van verweerder een besluit te krijgen over het verblijfsrecht van elser en niet over haar eigen verblijfsrecht leiden de rechtbank tot het oordeel dat niet valt in te zien waarom in dit geval geen sprake kan zijn geweest van een aanvraag ingediend door een gemachtigde. Anders dan in de reeds aangehaalde uitspraak van de ABRs van 13 april 2005 (gepubliceerd in JV 2005/225) is in het onderhavige geval ook geen sprake van een persoon die een vreemdeling ontmoet op straat en vervolgens uit een gevoel van betrokkenheid bij de vreemdeling een 14-1 brief aan verweerder schrijft."

- 3.3. Op de hiervoor genoemde en bestreden rechtsoverweging van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.10 en 2.11. van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grieven

Toelichting op grief 1

- 4.1. In de artikelen 23 en 36 Vw is weliswaar bepaald dat de aanvragen tot het verlenen van de in die artikelen bedoelde verblijfsvergunningen worden ingediend door de vreemdeling of zijn wettelijke vertegenwoordiger, maar dit houdt niet in, zoals de rechtbank heeft overwogen, dat *daarom* het verzoek van mevrouw Weerman niet aangemerkt zou kunnen worden als een aanvraag. Daartoe is het navolgende redengevend.
- 4.2. Ingevolge artikel 1:3, derde lid, Awb wordt onder aanvraag verstaan een verzoek van een belanghebbende een besluit te nemen. Ingevolge artikel 2:1, eerste lid, Awb kan een ieder zich ter behartiging van zijn belangen in het verkeer met bestuursorganen laten bijstaan of door een gemachtigde laten vertegenwoordigen. Ingevolge de artikelen 23 en 36 Vw, voor zover thans van belang, wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, in afwijking van artikel 2:1, eerste lid, Awb ingediend door de vreemdeling of zijn wettelijke vertegenwoordiger.
- 4.3. Uit de tekst, noch de geschiedenis van de totstandkoming van de artikel 23 en 36 Vw, blijkt dat de wetgever met deze bepalingen heeft beoogd af te wijken van het bepaalde in artikel 1:3, derde lid, Awb. Gelet hierop, moet het bij deze bepalingen gestelde vereiste dat de aanvraag wordt ingediend door de vreemdeling of zijn wettelijke vertegenwoordiger worden begrepen als vereiste dat ziet op de wijze van indiening. De enkele omstandigheid dat mevrouw Weerman geen wettelijke vertegenwoordiger van verweerder is, brengt derhalve niet met zich dat reeds daarom het door haar in haar brief van 4 februari 2003 ingediende verzoek geen aanvraag behelst. Dit heeft de rechtbank miskend.

Zie: AbRS, 6 september 2005, nr. 200503486/1, JV 2005, 403, ro'en 2.3.1. en 2.3.2.

- 4.4. Nu de in de artikel 23 en 36 Vw gestelde voorwaarde dat de aanvraag door de vreemdeling in persoon of door diens wettelijke vertegenwoordiger dient te worden ingediend alleen ziet op de wijze van indiening en deze geen verband houdt met de kwestie of er sprake is van een aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, Awb, moet de overweging van de rechtbank dat het in de artikelen 23 en 36 Vw in afwijking van artikel 2:1 Awb bepaalde hier *dan* ook niet van toepassing is en dat *derhalve* in het onderhavige geval geldt de in artikel 2:1 Awb opgenomen hoofdregel, als niet relevant worden beschouwd.

Toelichting op grief 2

- 4.5. De rechtbank heeft miskend dat onderwerp van geschil is of er in casu sprake is van een aanvraag. Dat is niet het geval. Immers, uit de brief van 4 februari 2003 blijkt niet dat mevrouw Weerman handelde als gemachtigde

van verweerder. Zoals de rechtbank in rechtsoverweging 2.7. van de bestreden uitspraak heeft overwogen was mevrouw Weerman niet aan te merken als belanghebbende, als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, Awb. Mitsdien is in het in de brief van 4 februari 2003 neergelegde verzoek geen aanvraag.

Vgl.: AbRS 8 maart 2007, nr. 200607816/1, r.o. 2.4. (*productie 2*)

De mogelijkheid van de Staatssecretaris op grond van artikel 2:1, tweede lid, Awb om een schriftelijk bewijs van machtiging van verweerder te verlangen doet aan het bovenstaande niet af. Het bestuursorgaan heeft deze bevoegdheid ten einde vast te stellen of de gene die zich als gemachtigde van een bepaald persoon aandient daartoe werkelijk bevoegd is. Indien uit een brief niet blijkt dat deze namens de belanghebbende is ingediend is geen sprake van iemand die zich als gemachtigde aandient en is een bewijs daarvoor dan ook niet aan de orde.

- 4.6. Daarom kan de rechtbank niet worden gevolgd in haar overweging dat het bestuursorgaan, zo het twijfelt aan de vertegenwoordigingsbevoegdheid van een derde, een schriftelijke machtiging van de opdrachtgever zal kunnen verlangen. Het ligt immers niet op de weg van het bestuursorgaan om te achterhalen of de handelingen van een derde aan de betrokkenen kunnen en moeten worden toegerekend, maar aan de betrokkene om dat aan te geven.
- 4.7. In de uitspraak van uw Afdeling van 13 april 2005 waarnaar de rechtbank verwijst was aan de orde of een persoon die een vreemdeling op straat had ontmoet en vervolgens uit een gevoel van betrokkenheid bij de vreemdeling een 14-1 brief aan de Minister heeft geschreven *als belanghebbende* kon worden aangemerkt. De Staatssecretaris volgt deze verwijzing van de rechtbank niet omdat in de onderhavige casus aan de orde is of mevrouw Weerman *als gemachtigde* van verweerder beschouwd had moeten worden en of haar brief van 4 februari 2003 bijgevolg als een aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, Awb aangemerkt dient te worden.

5 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 20 juli 2006 ingestelde beroep.

's-Hertogenbosch, 10 mei 2007

Gemachtigde

Mevrouw mr. I.J.A. Klep, senior procesvertegenwoordiger
Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Bosch
Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch
telefoon 073 – 888 3021
telefax 073 – 888 30 87